

Пенкино разкаianie

енкинѣтъ съсѣдѣ се казваше Недѣлчо Добревъ. Той, жена му и момиченцето му Василка много обичаха Пнка, но и Пенка не ги мразеше. Мине се не мине токо виждѣ, че Пенка тича отъ пѣтнитѣ врата и вика: „Василке, Василке, тука ли си?“ Ако Василка е у тѣхъ, тя ще влѣзи въ кѣщи, ще я повика и ще почнатъ своитѣ дѣтски игри; ако пѣкъ я нѣма, тя ще се обърне къмъ чича си Недѣлча или къмъ стрина си Недѣлчовица, ще попита кѣдѣ е отишла Василка, та или ще иде да я търси или ще остане да я чака. По нѣкога се случваше противното — Василка ходѣше у Пенкини. Тѣй вървѣ дълго врѣме, докато Пенка и Василка станаха 7—8 годишни дѣца.

Веднажъ на Василка баща ѝ бѣше купилъ една хубава кукла. Докато Василка не бѣше се